

„Ja, Frøken Ragnhild — af dets Vrangside. Af den Reaktion, som dets praktiske, handledygtige Aand, dets rastløse, kraftigt pulserende Liv har kaldt frem fra alle skumle og skimlede Kroge. Romantikens Genfødselse og Dampmaskinens Opfindelse skriver sig jo fra det samme Aar. Og forøvrigt ... lad os endelig ikke bedrage os selv! Selv vi, der dog gerne vil kalde os vor Tids kloge og forstandige Børn ... selv vi vil tidt nok kunne mærke, at allehaande middelalderlige Følelser endnu spøger os i Blodet. Kan De selv sige Dem helt fri, Frk. Tønnesen? ... Tag den geskæftigste Forretningsmand, den tilsyneladende mindst følelsesfulde Verdensmand og skrab lidt paa ham — og De skal se, Lyrikeren, Sværmeren, Stemningsmennesket kommer straks frem. Selv den tykkeste Grosserer falder i Ekstase over en Solnedgang og faar en Tilbøjelighed til at tale paa Vers, naar han en smuk Foraarsdag spadserer i Skoven. I ensomme Timer, i Skumringen ved Kaminen, ved det maanebelyste Hav ... hvem modstaar da de farlige Drømmes, de luftige Fantasiers, de mørke Rædslers koglende Spil, — Reminiscenserne fra Klostercellen og Vildskovene.“

„Nu ja, De har vistnok Ret. Men er der da egentlig noget Ondt deri?“